

[Anders Mølgaard]

Det er dybt beskæmmende at opleve en dansk regering, der ligefrem aktivt har fremmet et så skadeligt direktiv. Den socialdemokratiske arbejdsministers adfærd i denne sag passer desværre som fod i hose til den ungdomsfjendske linje, vi i det sidste stykke tid har set fra Socialdemokratiets side.

Her tænker jeg bl.a. på bruttoskat på unges fritidsjob, SiD's forsøg på at organisere de 20.000 avisbude, arbejdsministerens ønske om at fortrænge 25.000 unge fra aftenfritidsjob, osv.

Jeg har også konstateret, at arbejdsministeren har brugt det argument for at stemme for direktivet, at det var for at reducere antallet af arbejdsskader. Jeg mener, det er et pseudoargument, som kun tjener ét overordnet formål for arbejdsministeren, nemlig yderligere at fortrænge de unge.

Den rapport fra Børnekommissionen, vi har set for nylig, viser også, at antallet af arbejdsulykker blandt børn og unge er blevet halveret i løbet af de sidste fem år. Naturligvis er det vigtigt at informere og forebygge for at reducere antallet af fritidsjobulykker, som for børnenes vedkommende ofte sker i trafikken i forbindelse med avisuddeling. Men arbejdsministeren har åbenbart fuldstændig mistet proportionssansen – jeg vil gerne skære det ud i pap: I 1992 var der 683 10-17-årige, som var udsat for en ulykke i forbindelse med deres fritidsjob. Til sammenligning var der ca. 36.000 unge mellem 6 og 18 år, der pådrog sig en skade ved sportsaktiviteter, og 1.100 af disse unge var så skadede, at de måtte hospitalsindlægges.

Hvis – og jeg siger udtrykkelig hvis – der var en logisk linje i arbejdsministerens argumentation, burde følgerne faktisk være, at hun øjeblikkelig krævede et forbud mod sportsaktiviteter såsom ridning, skateboard, basketball, gymnastik, speedway osv. Det ville være nærliggende at spørge arbejdsministeren, om vi nu kan forvente, at hun i EU-regi ville støtte eller måske ligefrem kræve et forslag, der forbød den slags aktiviteter, men jeg har nu svært ved at forestille mig, at nogen i det øvrige Europa i deres vildeste fantasi ville stille et sådant forslag eller støtte det. Det ville også være dybt, dybt godnat.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Nu er akustikken måske ikke, hvad den har været; i hvert fald synes jeg, det var vanskeligt at høre et enkelt ord fra fru Charlotte Antonsen før, og derfor undskylder jeg, hvis jeg citerer forkert. Men jeg mente at høre fru Charlotte Antonsen sige, at regeringens holdning i en række af disse sager var ideologisk præget.

Jeg vil bare i al stilfærdighed sige, at i mine og CD's øjne er det ikke ideologi at forsvare lønmodtagernes rettigheder og vilkår, så der er fair konkurrence. Det er almindelig sund fornuft, og det har intet med et ideologisk slagsmål at gøre. Det er et spørgsmål om at forsvare nogle mennesker mod, at den frie konkurrence – som jeg ved at Venstre elsker – skal udmønte sig i nogle meget bestialske arbejdsvilkår, og det er ikke spor ideologisk. Men hvis det er ideologi, er jeg stolt af at være ideolog, når jeg støtter et sådant synspunkt.

Så vil jeg godt sige til hr. Anders Mølgaard: Venstre kan da ikke mene seriøst, at den danske regering skulle blokere et arbejdstidsdirektiv, fordi man ikke tillader 10-årige unger at rende med aviser klokken 6 om morgenen? Nej, det kan Venstre da ikke mene. Jeg er enig i, at man ikke burde blande sig i den slags ting, men kendsgerningen er, at direktivet jo slet ikke var blevet til noget, hvis Danmark havde blokeret på det grundlag. Og skulle vores store flagskib være at tillade 10-årige børn at arbejde midt om natten og lade det blokere et direktiv, er det altså for sølle.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg tror ikke, hr. Peter Duetoft forstod mig helt rigtigt, så jeg skal først svare hr. Peter Duetoft.

Når jeg taler om, at regeringen i disse sager lader sig drive af ideologi eller af holdninger, er det, fordi jeg ser det som en modsætning til de overordnede principper, som vi jo alle sammen støtter, nemlig at der er grænser for, hvad EF skal blande sig i. Der er noget, der hedder et nærhedsprincip, som bl.a. indebærer, at EF ikke skal blande sig i alverdens detaljer, og i de konkrete eksempler, jeg nævnte, mener jeg altså, at regeringen har overskredet grænserne for subsidiaritet og i stedet har holdt sig til sin sædvanlige socialdemokratiske holdning – som i øvrigt i andre sammenhænge, når vi diskuterer normale lovforslag her i Folketinget, er helt rimelig.